

© del text: Juan Cal Sánchez, 2023

© de la traducció: Maria Terré Guillaumet, 2023

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2023

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: novembre de 2023

ISBN: 978-84-1303-509-3

DL: L 826-2023

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

—| imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Presentació

Aquell dia d'abril de 1982 poc podia imaginar-me que els millors anys de la meua vida eren a punt de començar. Era soci de Logos, un petit taller de fotocomposició on fèiem revistes, fulletons, catàlegs i material gràfic en general per a l'edició en òfset. Si bé és cert que per aquella porta entraven tota mena de clients amb les propostes més diverses, fins i tot estrofolàries, no m'esperava rebre la visita del que havia de ser el director d'un nou diari a la ciutat de Lleida, Emilio Rey Gordillo, proposant-me que me n'anés a treballar amb ell. Crec que només devia dubtar-ho aquells minuts en què la perplexitat em va impedir reaccionar. Per una banda, l'empresa on treballava estava a les beceroles: prometedora però precària; i malgrat que ja havíem consolidat una plantilla amb tres col·laboradors, els ingressos se n'anaven pagant les nòmines, els deutes de la inversió inicial i, quan en quedava, pagant el meu propi sou. Per contra, com a soci d'aquell projecte m'hi sentia en deute. De tota manera, hi havia un argument imbatible: el meu somni era escriure i un diari m'apropava una mica més al món de les lletres encara que l'Emilio no m'oferia un treball com a periodista, sinó com a responsable de la fotocomposició i el muntatge de pàgines per a la impressió en una petita rotativa recentment adquirida pels accionistes del diari. “Està bé —vaig pensar—, som-hi!”

En poc temps m'havia fet un cert nom entre grafistes, impressors i publicitaris. La composició fotogràfica acabava d'arribar a Lleida i, per estranyes raons, la vida m'havia portat a exercir professionalment de tipògraf modern, no en un d'aquells que fonen plom i munten tipus en línies, sinó en un dels que ajunten paraules gràcies a la llum, al fet de filtrar lletres a través d'una matriu de tipus que es projecten en un paper fotosensible. S'assemblava força a una linotípia, però sense els avantatges d'aquelles velles maquinàries de rellogeria suïssa ni els inconvenients del gresol de plom fos.

Ja era, aleshores, un amant de la tipografia. M'havia enamorat de les lletres i això abastava tant el contingut com el continent. Adorava els jocs de paraules i, de fet, els utilitzava tant a l'hora d'escriure un poema com de parir un eslògan per a un anunci. Llegia amb veritable plaer *Confesiones de un publicitario* de David Ogilvy, un dels meus herois de joventut, admirador de Lloyd George i que somiava convertir-se algun dia en primer ministre. “En vez de ello, me convertí en un publicitario de Madison Avenue. (Los presupuestos de mis diecinueve clientes suman, actualmente, mucho más que los del Gobierno de Su Graciosa Majestad).” Gràcies a Ogilvy vaig entendre també que els anuncis són aquells espais dels diaris on es parla bé d'alguns productes. Així era als anys vuitanta, quan els anuncis eren clars, estaven ben dissenyats, amb una bella tipografia i deien, en general, la veritat de les coses que anunciaven.

Així mateix, i gràcies a la influència d'un llibreter, el meu bon amic Josep Maria Maya —que afegia a aquest ofici el de dissenyador, escriptor i promotor cultural—, vaig descobrir una figura senyera de les arts gràfiques i de l'art en general: el tipògraf, artista, publicista, cineclubista i activista cultural Enric Crous. La impressió que em va fer la vida i obra d'aquest artista lleidatà mort a

l'exili em va inspirar, anys més tard, el personatge protagonista de la meua primera novel·la.

Així que, a punt de fer els vint-i-sis anys —la xerrada amb l'Emilio Rey havia estat pels voltants del dia del meu aniversari, el 20 d'abril—, la decisió ja estava presa i ho estava inclús abans de negociar les condicions econòmiques i laborals. Més tard descobriria que aquell era un projecte fràgil, amb pocs recursos i amb un gerent sense cap experiència, no tan sols en el món del periodisme, sinó en la gestió d'una empresa de la complexitat d'un diari.

En aquest punt, adverteixo al lector —també al que espera legítimament revelacions més o menys sucoses— que tinc la intenció de no anomenar els personatges si no és per a parlar-ne bé o per la seva condició de personatges públics, ja sigui per la seva activitat política o de rellevància social. Així doncs, el que aquí comença té més la intenció de ser una anàlisi apassionada, com sempre ho és la subjectivitat, de quasi quaranta anys de periodisme i vida cívica, que no de passar comptes amb la societat, la vida o els enemics que, volent o no, a propòsit o sense adonar-se'n, un va deixant pel camí. Com diu Italo Calvino (*El vescomte migpartit*), “Res no agrada més als homes que tenir enemics i després veure si són tal com s'imaginaven”.

L'exercici del periodisme incideix de ple en la societat, posa a la picota —alguna vegada sense merèixer-ho— els protagonistes de la vida pública. Buscant la inspiració per a aquest llibre, vaig sentir l'impuls de tornar a veure *El quart poder* de Richard Brooks, una de les millors pel·lícules que s'han fet sobre diaris i periodisme. No la resumiré (es troba íntegrament a Filmin o YouTube, segons es trïi pagar per una visualització de qualitat o es conformi amb la baixa resolució), només els diré que alguna de les frases del director Hutcheson (Humphrey Bogart) o d'alguns dels seus col·laboradors a *The Day*, el periòdic que està a punt de desaparèixer, han estat

tan inspiradores que, suposo, se les aniran trobant així que avancin per aquestes pàgines. Ara bé, molt més important que les frases brillants és la intenció de la cinta, la imaginació amb la qual el director aconsegueix evitar el tancament del diari, convertint-lo en una necessitat, un referent de la lluita contra la corrupció (de fet, en una de les primeres escenes de la pel·lícula desaconsella a un redactor seguir amb la seua investigació i el commina a no buscar-se problemes), ja que acaba entenent que el destí d'un diari, la seua raó de ser i el motiu pel qual els lectors li són fidels és, precisament, ficar-se en problemes. Evidentment és una pel·lícula i, encara que retrati amb força versemblança el món de la premsa i dels editors de diaris, no deixa de ser una caricatura que tendeix a simplificar. El món real és molt més complex, els matisos molt més intensos i els herois més desconeguts. Haver-ne n'hi ha, però costa identificar-los. Els diaris de veritat existeixen, són aquells que tenen lectors fidels, els que aconsegueixen renovar, dia a dia, la confiança amb milers de desconeguts, aquells que, com explica Tom Wolfe citant Marshall McLuhan, esdevenen per als seus lectors com un suau bany calent, confortable, fiable i reparador (*La banda de la casa de la bomba*).

Ara i adés hem comentat amb alguns companys les raons per les quals els lectors es mantenen fidels a un diari, a una capçalera, durant molts anys i, tot de sobte, decideixen abandonar-lo. Mai ho fan d'avui per demà. Ben mirat, és com aquells matrimonis duradors: la parella no es manté per costum (o no només per la inèrcia del temps) sinó també, i per damunt de tot, perquè tots dos aconsegueixen renovar l'interès, la passió, la cordialitat, l'estima i tants altres petits detalls dels quals no són aliens el fet de compartir fills i hipoteca. Amb un diari no hi compartim —els lectors— fills ni hipoteca, però sí la pertinença a la mateixa comunitat, la defensa d'uns mateixos valors, la denúncia dels abusos del poder (o de la

corrupció com en el *The Day* de Humphrey Bogart) o la identificació amb els interessos de la majoria de la societat de la qual forma part. La gent no compra un diari o un altre —o potser hauria de dir comprava, als anys vuitanta i noranta— en funció de com fos d'escandalosa la notícia que portava, sinó per la capçalera, pel que representava quant a credibilitat, confiança i identitat. Sempre he cregut que *Segre* era —i havia de seguir sent sota la meua direcció, arribat el moment— un element fonamental de l'entramat institucional de la societat lleidatana, però no un poder, ni tan sols un contrapoder com s'entén al periodisme que es fa a Madrid, sinó un guaita, algú que albira l'horitzó per avisar dels perills i remou les aigües tèrboles per poder denunciar els seus pudents secrets. Cal que la societat sàpiga cap on va, quin és el seu destí, quins són els riscos que ens encalquen, però també ser coneixedora dels seus defectes, on es guarden els seus cadàvers i qui és el responsable de mantenir-los a l'ombra. Com diu Bogart: “som periodistes, no detectius, ni tampoc filantrops”.

Capítol 1

Les primeres il·lusions

Preparar l'aparició d'un diari és una experiència única, un procés d'aprenentatge i, alhora, un reguitzell de decepcions constants. Els primers dies són descoratjadors; la maquinària no funciona, la redacció no és del tot conscient de la necessitat de complir els horaris de tancament i a les seccions de producció els falta l'experiència i la perícia necessàries. Esdevé trist i frustrant comprovar cada dia que les hores de què disposem per fer un diari són insuficients. La gent acabava d'aterrar a la redacció del tercer pis del número 8 de la rambla de Ferran i va ser allí on vaig conèixer els primers integrants d'aquell "equip fundacional". Pertànyer a aquest grup era com formar part de l'aristocràcia, la caterva dels elegits i, entre ells, destacava un Carles Revés que estava a punt de deixar el gabinet de premsa de l'Ajuntament de Lleida per acurar una aventura de conseqüències imprevisibles com a subdirector del diari. El director seria Emilio Rey, amb qui Revés havia treballat una temporada al rotatiu *La Mañana* fins que el primer alcalde democràtic de Lleida, Antoni Siurana, el va convèncer per fer el salt a l'altre costat de la trinxera. Revés va tenir un paper fonamental en la formació d'aquell col·lectiu de periodistes en la primera redacció: Ramon Mesull, Pau Echauz, Ramon Perelló, José Carlos Miranda, Josep Miquel Bolló i Josep Cabasés, acompanyats del fotògraf Car-

les Gené i el dissenyador Jordi Gené. Al capdavant de la societat, un grup d'empresaris entre els quals hi havia notaris, corredors d'assegurances, agents immobiliaris, assessors fiscals i una modesta llista de lleidatans anònims amb participacions minoritàries. El primer conseller delegat va ser el corredor d'assegurances Leopoldo de Urquía y Malo de Molina, que dirigia una escarransida plantilla de personal administratiu amb un gerent i sense departament comercial.

Segons sembla, estaven segurs que els anunciants i els subscriptors arribarien tots sols. La clau, segons comentaven, era que el principal diari de Lleida, *La Mañana*, tancaria quan el Govern de la Unión del Centro Democrático guanyés novament les eleccions i mantingués la promesa de suprimir la Cadena de Medios de Comunicación Social del Estado. Les eleccions serien el 28 d'octubre i el tret de sortida del diari estava previst a primers de setembre. Hi hauria —o així ho creien els promotors de *Segre*— una successió automàtica de capçaleres. El forat que *La Mañana* deixaria als quioscos l'ompliria automàticament el nouat. Emilio Rey havia estat director de l'antic rotatiu falangista i podia vantar-se d'haver eliminat el lema “Diario de Falange Tradicionalista y de las JONS” canviant-lo per “Al servicio de la Terra Ferma”; un valerós acte si considerem que això passava a principis dels anys setanta, quan la ciutat i la província encara s'anomenaven Lérida i la reivindicació més persistent local tenia per divisa “el nom és Lleida”. Eren els últims anys d'aquell règim autoritari i la qualitat democràtica i el respecte per la llibertat d'expressió encara eren molt fràgils. Per comprendre la precarietat de la professió de periodista a finals dels seixanta, només cal llegir Huertas Claveria (*El plat de lleties*):

El gener del 1977 la Llei de Reforma Política va suprimir l'article 2 de la Ley de Prensa de 1966, que havia estat com una espasa de Dàmocles permanent sobre el cap d'editors, directors i periodistes

al llarg d'onze anys. Tanmateix, això no va significar que ja no hi hagués formes de repressió o censura sobre els mitjans de comunicació. Es va mantenir l'article 64 que permetia segrestar les publicacions, i també els expedients per escàndol públic, i així va ser fins a la promulgació de la Constitució del 1978, que en l'article 20 regulava generosament la llibertat d'informació. Això va voler dir que durant tres anys els diaris i revistes es van haver d'enfrontar a la persistència de la censura.

El nom d'Emilio Rey era una garantia. Era un reformista, però dins d'un ordre, tal com s'esperaven els inversors del periòdic. Coneixia la ciutat, els seus dirigents i molts dels periodistes que treballaven a Lleida. Ben mirat, ell havia estat l'impulsor del projecte, el que havia seduït els empresaris i els havia convençut d'invertir diners en un negoci que, en aquells moments, oferia una dubtosa rendibilitat econòmica. Una altra cosa era la rendibilitat social, l'argumentari principal que utilitzaven els editors dels ruïnosos diaris d'Espanya. El 1982 ja havien sortit a Catalunya unes quantes capçaleres noves, filles de la democràcia recent. A Girona apareixia *El Punt Diari*, impulsat en un primer moment per una cooperativa de periodistes que va tenir una vida efímera perquè, al cap de poc de sortir, va passar a mans dels germans Bosch (Joan i Jordi), que lideraven un grup d'emprenedors catalanistes compromesos amb el progrés de les comarques gironines. A Vic, un reduït grup d'empresaris, amb Miquel Codina al capdavant, va impulsar un setmanari, *El 9 Nou*, i a Manresa irrompia el *Regió 7* de Joan Montraveta i Gonçal Mazcuñán, que va ser el primer a trepitjar el carrer. Tots ells amb una característica comuna: l'idioma triat pels seus impulsors era el català, ampliant així un àmbit de difusió que, des del 1976 fins aleshores, havia estat en les mans de l'*Avui*, per una banda, i d'una gran quantitat de petites publicacions comarcals, per l'altra. Foren aquestes últimes que l'any 1980, amb

l'ajuda de la Diputació de Barcelona, van formar l'Associació Catalana de Premsa Comarcal dins del Consorci de Comunicació Local de la Diputació de Barcelona. No obstant això, els impulsors de *Segre* van elegir el castellà com a idioma del diari, encara que molt possiblement aquesta decisió no fos ni debatuda entre el director i els empresaris que l'havien nomenat, sigui per falta de referents culturals o de sensibilitat lingüística. D'aquesta manera, el periòdic naixeria en castellà, arrelat en el periodisme del règim i la voluntat d'ocupar aquell espai que, hipotèticament, deixaria al mercat *La Mañana*, un cop hagués tancat. Però com passa tot sovint, la realitat va ser una altra: al llarg de 1982, la cadena estatal va modernitzar els diaris que encara no havien tancat per falta de difusió, d'influència o rendibilitat. *La Mañana* era un d'ells i això representà un nou local al Polígon del Segre, una rotativa nova, nou director i un equip de joves professionals entre els quals hi havia alguns dels que havien impulsat la revista en català *La Boira*, un setmanari que, malgrat la seua breu durada, va tenir una gran influència en el periodisme del postfranquisme de Lleida. Sota la batuta de Josep Antoni Rosell, que com a regidor havia aconseguit que el ple municipal votés a favor del nom de Lleida, s'aplegà un equip de joves però experts periodistes —Josep Ramon Correal, Ramon Badia, Antonio Trujillo i Magda Ballester— tots ells amb una irreprotxable trajectòria democràtica a les espatlles i, fins i tot, de valent combat antifranquista.

La batalla per la modernitat quedava en l'aire com també la de la imatge. No hi havia punt de comparació entre la qualitat d'impressió que assolia *La Mañana* cada dia i la que nosaltres érem capaços de produir als tallers de *Segre* encara que, sortosament, sense l'obligació, encara, d'arribar al quiosc, almenys fins al setembre. Dos a zero. I el pitjor de tot era que els que intentàvem fer *Segre* al llarg dels mesos de juliol i agost de 1982 érem incapa-

ços de completar, en una jornada, les minses vint-i-quatre pàgines que componien l'edició. De fet, consideràvem un èxit assolir la producció —correcció, fotocomposició, muntatge i filmació— de la totalitat abans de les vuit del matí de l'endemà. Amb aquests terminis era del tot impossible arribar als quioscos cada dia. Un objectiu que creïem impensable d'obtenir quan tan sols faltaven algunes setmanes per a la data de sortida. Per acabar-ho d'arreglar havíem d'editar un número especial amb motiu de l'aparició del diari que es distribuïria entre els comensals del sopar de presentació que se celebraria el dia 2 de setembre al Club Tennis Lleida.

I no s'acabaven aquí les desgràcies. Emilio Rey va anunciar al juny que abandonava el projecte per incorporar-se, com a subdirector, a *El Periódico de Catalunya* a la vora del nou director, Ginés Vivancos, que acabava de substituir Antonio Franco, fitxat per dirigir l'edició catalana del madrileny *El País*. La sortida de Rey va provocar una veritable commoció entre els accionistes de *Segre*. Es van sentir traïts per qui els havia engrescat a participar en aquella aventura empresarial, com també se'n sentiren els periodistes que van acceptar aquella oferta, deixant darrere situacions professionals més estables i, en alguns casos, més ben pagades. I així s'encetà una cerca desesperada per trobar un nou director. Se li va oferir el càrrec al lleidatà Antoni Coll Gilabert —aleshores redactor d'Internacional a *La Vanguardia*— i possiblement a alguns altres, els noms dels quals no van transcendir. S'escolava el temps i el diari seguia sense director. Carles Revés el dirigia de facto i continuava impulsant els números zero que amb prou feines érem capaços de tancar a temps. La complexa maquinària del diari s'anava greixant lentament i va quedar palès que les adquisicions fetes pel primer director no eren les que realment es necessitaven. El sistema editorial, del qual Rey presumia perquè era de la mateixa marca que el de *El País*, encara que potser no el mateix model, no parava

d'aviar-se, la qual cosa només feia que afegir més dificultats a l'inexpert equip de producció. Es necessitaria un capítol a part per explicar totes les barbaritats tecnològiques d'aquell sistema. No tenia un programa de justificació en castellà (amb guions i respectant unes regles gramaticals diferents de les de l'anglès), que saltava i es bloquejava un cop sí i un altre també en el transcurs d'una jornada laboral i que, en definitiva, impedia el normal funcionament de totes les àrees que hi estaven relacionades. A tot això s'hi afegia que la redacció —alguns dels seus integrants en particular— era incapaç de respectar els horaris de tancament, cosa que es traduïa en jornades laborals inacabables que s'allargaven fins que quasi clarejava quan acompanyava les teclistes, totes elles menors d'edat, a casa seua. Aquells temps no eren fàcils però sí apassionants. Els dies eren curulls d'intents fracassats d'arrencar el sistema editorial, de muntar les pàgines, tramar les fotografies i revelar els fotolits amb què, finalment al taller, farien les planxes amb les quals s'imprimia el diari.

En un tancar i obrir d'ulls i per sorpresa, com si es tractés d'un petit miracle, vam aconseguir acabar la feina a una hora raonable perquè el conserge entaforés tots els fotolits en una maleta i els portés des de la rambla de Ferran al taller de Doctora Castells, on els impressors esperaven amb impaciència el prodigiós moment en què arrancarien la majestuosa rotativa.

Mentrestant, i després d'algunes negatives, l'empresa aconseguí contractar un director que substituís Emilio Rey. Era Manuel Fernández Areal, gallec d'El Ferrol, amb una brillant trajectòria professional: autor de llibres de referència sobre la llibertat de premsa a Espanya, professor de periodisme i degà de la facultat de La Laguna, director de *La Actualidad Española* i de l'agència Europa Press; però, per damunt de tot, membre de l'Opus Dei, circumstància que tindria una influència fonamental en la

línia editorial del diari els primers mesos. Ignoro de quina manera va aparèixer el nom de Fernández Areal a les reunions del consell d'administració de *Segre*, encara que m'ho puc imaginar. Un dels més notables accionistes era el notari Antonio Rico Morales i la seua influència en l'elecció d'un periodista moderat i amb unes profundes conviccions religioses, de segur que va ser cabdal. Aquesta pertinença a l'Opus, Areal la compartia amb el principal candidat de la direcció i la seua primera opció, Antoni Coll, malgrat que hi havia una substancial diferència, ja que el periodista d'Ivars d'Urgell coneixia perfectament la societat lleidatana i sabia quin era el diari —dins dels cànons del més estricte conservadorisme— que es necessitava, tal com va quedar palès amb l'èxit immediat que va aconseguir al capdavant del *Diari de Tarragona* quan el vell *Diario Español* franquista va passar a mans de l'empresari barcelonès Luis Sánchez Friera. L'empremta de diari conservador i de profundes arrels catòliques, però amb un vast coneixement del territori i un fort lligam amb la seua gent, perdura fins avui en dia al diari de les comarques de Tarragona. Malauradament, i molt possiblement perquè coneixia algunes de les debilitats del futur *Segre*, Antoni Coll va decidir que aquell no era el moment de fer el salt a la direcció d'un diari, deixant passar la tanda. Va ser aleshores quan va arribar el periodista gallec que en aquella època residia a Barcelona, on dirigia la revista *Destino*. Sense ser plenament conscient de l'entorn periodístic que es trobaria a *Segre*, Fernández Areal va tractar des d'un inici que el diari tingués un marcat caràcter confessional a pesar que aquest espai informatiu —força minso— ja estava ocupat pel *Diario de Lérida*, vinculat a l'Església i dirigit per mossèn Salvador Gené Giribet des dels anys setanta. Gené, periodista format a l'Escola de Periodisme de l'Església, era també el director de Radio Popular de Lérida, l'emissora dels bisbes, pertanyent a la Cadena de

Ondas Populares de España, Cope. Malgrat tot, s'ha de reconèixer a mossèn Gené i al *Diario de Lérida* que en els pitjors moments del franquisme es va admetre a la seua redacció alguns dels millors i més compromesos periodistes lleidatans, com és el cas de Magda Ballester, Enric Bañeres, Tatxo Benet, César López Rosell i tants d'altres que van donar veu a l'oposició antifranquista quan *La Mañana* era l'òrgan de les forces més reaccionàries de la ciutat i a les seues pàgines no hi havia lloc per cap fet que fos sospitós d'anar en contra dels Principios Fundamentales del Movimiento.

La tirada del *Diario de Lérida* era modesta i la possibilitat que l'espai de lectors de dretes i molt religiosos s'estengués era pràcticament nul·la. La irrupció de Fernández Areal a la redacció de *Segre* va suposar tota una lliçó de jerarquia i respecte a l'*establishment*. Tot i ser un nouvingut, era respectat per tots els seus periodistes. Revés, el subdirector, a qui ell no havia elegit com a home de confiança, va actuar amb absoluta lleialtat vers qui, per aquelles coses de l'atzar, va ser nomenat responsable del diari. Areal, que vivia en una residència de l'Opus i no tenia cap vincle amb Lleida, es veia obligat a mantenir tot l'equip d'Emilio Rey si pretenia que algú conegués l'entrellat de la política local. Des del primer moment que va posar els peus a *Segre*, l'únic que el va amoïnar va ser la imminent visita del papa, Joan Pau II, a Espanya. Dia sí dia també, reclamava tots els teletips d'aquell esdeveniment (el teletip era, en realitat, un receptor, una màquina a través de la qual arribaven els despatxos d'agència i s'imprimien en bobines de paper continu. De tant en tant, se sentia una campaneta que avisava d'una notícia important). *Segre* tenia una subscripció als serveis de les agències EFE i Europa Press. Pyresa (la del Movimiento) ja no existia en aquelles dates i no hi havia cap servei internacional de premsa. Més tard es van contractar els serveis de Lid (després Fax Press), l'agència fundada pel mític Manu Leguineche.

Sumari

Presentació	9
Capítol 1. Les primeres il·lusions.....	15
Capítol 2. Anys que semblen segles	27
Capítol 3. Prova de foc.....	39
Capítol 4. Pobres de naixement	45
Capítol 5. Pecats de joventut	57
Capítol 6. Les màquines	67
Capítol 7. Salt a la redacció	73
Capítol 8. La solitud del líder.....	83
Capítol 9. Massa jove	97
Capítol 10. El plaer de l'escriptura.....	111
Capítol 11. En cas de dubte, periodisme	125
Capítol 12. El gran timoner	131
Capítol 13. Els anys bojós	151
Capítol 14. Àngels caiguts	159
Capítol 15. El primer bilingüe.....	163
Capítol 16. De “puntcom” a “puntcat”	187
Capítol 17. L'imperi de la imatge.....	203

Capítol 18. Judici salomònic	213
Capítol 19. Ballant amb polítics	223
Capítol 20. La volta al món.....	257
Capítol 21. Aventures americanes.....	281
Capítol 22. El Compromís per Lleida.....	291
Capítol 23. La paradoxa de WhatsApp	299
Capítol 24. Adeu amb virus.....	303
A manera d'epíleg.....	309